

El dia que les voreres van començar a créixer

(Agus Giralt)

Un dia les voreres van començar a créixer a la ciutat. Cansades de les seves imperfeccions, d'estar tan properes a terra, de la brutícia, dels pixats i de la pudor de les clavegueres es van enfilem cap al cel, amb l'aspiració d'esdevenir dignes de les mirades com si fossin aparadors.

Van començar a créixer molt lentament, de forma imperceptible als ulls dels homes, que, en qualsevol cas, estan poc avesats a fixar-se en aquestes coses.

Però aviat van ser suficientment altes com per dificultar el pas de tots aquells que per condicions físiques o per la seva edat no tenen la mateixa agilitat que la majoria dels més joves.

La resta de persones tenia massa pressa per entrar als llocs de treball i a les escoles per a adonar-se que un grup de vells lents i que no feien més que nosa en els seus trajectes, es començaven a acumular davant d'uns passos de zebra cada cop més inaccessibles.

També varen començar a patir les conseqüències els que caminaven amb cadires de rodes i els cecs, però la resta de gent no va notar res d'estrany, ja que de fet eren pocs els que s'havien plantejat la possible autosuficiència d'aquestes persones. Així doncs milers de voluntariosos satisfien els seus egos ajudant a creuar els carrers als "minusvàlids" a qualsevol lloc de la ciutat, sense plantejar-se que el problema era la crescuda de les voreres.

Al cap de pocs dies ho varen començar a notar aquelles mares i pares que portaven als seus fills petits en cotxets, però com aquests normalment no van en direcció al treball ningú va creure que poguessin tenir pressa, així doncs, sense pressa, ningú va donar-ne importància.

Les voreres seguien creixent i ja eren molts els que no podien baixar-les, apinyant-se contra els edificis. Però els joves que treballaven, tan acostumats als carrers comercials plens de gent, no ho van trobar estrany. Baixaven i pujaven voreres quan aquestes feien tres pams fent un saltironet i ho van seguir fent quan arribar al metre i mig seient a la vora i baixant amb compte.

Però un dia les voreres van arribar a ser tan altes que ningú podia baixar-les. I la gent de la ciutat va aïllar-se una mica més del que habitualment ja ho estan. Les illes de cases havien esdevingut illes de debò, separades per profunds gorgs, al fons dels quals hi transcorrien uns rierols d'asfalt que cada cop eren més llunyans. I la gent, impotent, no podia fer res més que fer voltes als mateixos edificis contant els minuts per tal de recuperar, més endavant, el temps perdut a la feina.

Quatre anys més tard, l'alcalde, que no havia descobert encara que la seva ciutat era inaccessible i que la gent hi vivia aïllada, va adonar-se de la crescuda de les voreres quan va llegir un informe tècnic encarregat pel tècnic corresponent per tal de descobrir per quina raó no havia anat ningú a votar.